

Свършила се дѣлбата и непознатия казалъ:

— Ето сега: тази купчинка е за мене, тази за тебе, а третата за онзи, който е взелъ жълтицата.

Шивача не очаквалъ такъвъ въпросъ. Да не каже, ще изгуби цѣла купчина! Почесалъ се задъ тила и казалъ: „Азъ взехъ третата жълтица!“

— Ти ли? Не е възможно.

— Бога ми, азъ ѝ взехъ.

— Не вѣрвамъ.

— Ето ѝ — виждь! И той бързо се навелъ да ѝ извади отъ чорапа, но въ това врѣме краденитѣ жълтици нападали отъ пазвата му

— Е, е - е! Както виждамъ у тебе имало много пари. Отъ кждѣ си забогатялъ?

Шивача се смутилъ и нищо не казалъ.

— Когато обичатъ жълтицитѣ, сами отиватъ у него, — казалъ непознатия. — Ето и азъ стояхъ съ тебе при купа, но ни една жълтица не дойде у мене. Но мене не ми трѣбватъ жълтици, вземи ги всичкитѣ

Като казалъ това, изчезилъ Шивача не забѣлѣжилъ кждѣ се е дѣнълъ. Та и не му трѣбвалъ. Той легналъ при куповетѣ, запригръщалъ ги, заплакалъ като дѣте и . . . **се събудилъ . . .**

Нима това бѣше сънь?!

Да, сънь! Но толкова ясень и опрѣдѣленъ, щото шивача дълго врѣме се огледвалъ на около за непознатия. Жълтицитѣ като да биле още прѣдъ него . . . Но нито едното имало, нито другото. На около му било пусто поле, а прѣдъ него дългъ прашень пѣть. До пѣти билъ камъка, на който шивача задрѣмалъ и неусетно се търколилъ на трѣвата, гдѣто уморень отъ пѣти билъ заспалъ дълбокъ сънь